

Divina Vindecare

Numărul 14
Februarie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Lupta credinței

Cu câțiva ani în urmă, citind cartea „Pildele Domnului Isus”, am descoperit o afirmație care m-a pus pe gânduri:

„Atunci când caracterul Domnului Isus va fi pe deplin reprodus în poporul Său, El va reveni pentru a-i lua pe ai Săi”. COL pag. 69.

Deseori ne gândim la încheierea lucrării în termenii numărului celor care nu au auzit încă Evanghelia, dar Spiritul Sfânt ne arată aici un alt punct de vedere. Până când noi, poporul Său, în comportamentul și gândirea noastră, nu vom fi exact ca Isus, El nu va reveni pentru a ne lua acasă. (Efeseni 4:13-14; 5:25-27).

Este descurajator, dar interesant de observat că, până și printre cei care se numesc „reformiști”, se pune un accent puternic pe corectitudinea doctrinală, dar foarte puțin pe caracterul asemănător cu cel al lui Hristos. Întrebarea importantă este următoarea: sunt eu asemenea lui Isus? Sunt pregătit pentru a-L întâlni acum? Dacă răspunsul este negativ, atunci toate celelalte lucruri sunt inutile.

Este biruinta desăvârșită posibilă?

1 Ioan 3:9 afirmă: „*Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește*”.

Trebuie să mărturisesc faptul că acest verset m-a determinat să-mi pun multe întrebări și mi-a provocat momente tensionate. Uneori a trebuit să mă întreb: „Este posibil să nu fiu născut din Dumnezeu?”. Ideea textului este foarte simplă: un anumit tip de persoană nu va păcătui; nu păcătuiește. Întrebarea mea este: de ce nu sunt eu acel soi de om?

Cu adevărat, cauza nu este că nu am încercat. Nu este vorba de lipsa efortului din partea mea. Facem promisiuni, ne rugăm mai mult, ne luptăm cu toată puterea ani și ani de zile. Și totuși, asemenea celui din Romani capitolul 7, descoperim că „*după omul dinăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele.*” (Romani 7:22, 23).

Dar totuși există o cale. Există o cale sigură către viața biruitoare. Pavel a spus „*pot face totul prin Hristos...*”, iar Isus Hristos a spus că „*toate lucrurile sunt cu putință la Dumnezeu*”. (Filipeni 4:13; Matei 19:26). Cât este cuprins în „**toate lucrurile**”? Este ceva cu neputință la Dumnezeu? Unii spun: „El poate să facă totul, dar eu sunt născut în păcat și datorită acestui lucru nu mă pot opri din a păcătui”. Ei Îi limitează puterea lui Dumnezeu. Ei nu cred că El poate și că îi va elibera chiar acum din puterea păcatului. Dar fie că ar fi vorba despre lucrurile din cer, de pe pământ sau din mine, totul este posibil la Dumnezeu.

Cum poate fi obținută această biruintă?

Pe de altă parte, ce este cu putință fără de Dumnezeu?

„*Fără Mine nu puteți face nimic.*” Ioan 15:5.

În ceea ce privește realizările spirituale, nimic nu este posibil fără Dumnezeu! Cu alte cuvinte, toate lucrurile sunt imposibile fără Dumnezeu. Acest lucru clarifică pentru totdeauna faptul că singura speranță este de a găsi calea prin care Dumnezeu să-Și împlinească planul în mine, căci este evident faptul că tot ceea ce pot face eu nu are nici o valoare; întotdeauna va valora exact nimic.

În mintea lui Simon Petru s-a întipărit pentru totdeauna acest adevăr în timpul experienței în care s-a lepădat de Isus. În aceeași seară, cu câteva ore mai devreme, protesta vehement că nu se va dezice niciodată de Hristos. El era sigur de propria-i putere, integritate și loialitate. Dar Isus știa ce este în om și, în mila Lui, l-a sfătuit pe Petru să vegheze și să se roage. Petru însă nu era conștient de propria-i nevoie de ajutor divin. Atunci când ar fi trebuit să-L caute pe Dumnezeu, el dormea. El și-a pus încrederea în propriile capacități și, în consecință, atunci când a ajuns față în față cu criza, L-a negat pe Domnul, în mod public, cu mari blesteme. Așa se întâmplă mereu atunci când încercăm să ne descurcăm singuri. Poate că avem intenții bune, dar, în mod inevitabil, vom eșua.

„*Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac.*” Romani 7:18.

Voi ajunge vreodată în locul în care să fiu bun, în care să pot spune „binele locuiește acum în firea mea”? Dar dacă trăiesc o viață plină de biruință timp de 50 de ani și apoi, într-o zi, Îl pierd pe Isus? Trebuie să învăț cum să fiu bun? M-au făcut 50 de ani de sfințire bun? Evident că nu. Acum și de-a lungul întregii eternități, va fi mereu adevărat că „*nimeni nu este bun decât Unul, și anume Dumnezeu*”. (Matei 19:1). Eu, prin mine însumi, niciodată nu voi fi bun; mereu voi fi un eșec total. Orice lucru bun pe care îl fac, fiecare lucru valoros care apare în mine trebuie să fie făcut în, prin și pentru mine de către Dumnezeu. El este totul. Eu sunt nimic. Aceasta este o lecție pe

care trebuie s-o învățăm pe deplin și pentru totdeauna.

Gândiți-vă o clipă: vă doriți cu adevărat să biruiți fiecare păcat? Atunci de ce cădem atât de des? Este din cauza lipsei de efort? Nu am încercat noi din nou și din nou, și totuși am căzut iarăși și iarăși? Motivul pentru aceasta este că luptăm o luptă greșită! Lupta împotriva păcatului este grea. De fapt, pentru mine este o luptă pe care n-o voi câștiga niciodată. Mulțumim lui Dumnezeu că nu aceasta este lupta pe care trebuie noi s-o purtăm. Aceasta este lupta lui Dumnezeu. Aceasta este partea lui Dumnezeu.

Atât de des accentuăm ceea ce este greșit. Nu citim textul cum trebuie. „*Umblați în Duhul*” spune Pavel, „*și nu veți împlini poftele firii*”. (Galateni 5:16). Așadar, imediat începem să încercăm să nu împlinim poftele firii. Cum se face că nu vedem că tot ceea ce ni s-a cerut să facem este să „*umblăm în Duhul*”? „*Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă*”. (2 Corinteni 5:17). Partea mea este să fiu în Hristos. Asta este tot. Partea Lui este să mă transforme într-o nouă creație.

Și totuși, suntem atât de orientați către fapte, atât de încrezători în puterea noastră, atât de decizi să fim independenți, încât uneori trebuie să suferim înfrângere după înfrângere, an după an să fim frânți, trântiți la pământ și numai atunci, când, cu adevărat, în umilință recunoaștem propria neputință și devenim conștienți de nimicnicia noastră și ne întoarcem numai la Dumnezeu ca singura noastră speranță, El este capabil să-Și desăvârșească lucrarea în noi.

Legătura credinței

Atunci, marea întrebare este: cum pot eu (un nimic) să mă așez pe mine însumi într-o asemenea legătură cu Dumnezeu (care este totul) pentru ca El să fie capabil de a birui păcatul și să-Și desăvârșească lucrarea în mine?

„...*pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră*”. 1 Ioan 5:4.

Evident, răspunsul este că prin credință atingem și menținem această legătură cu Dumnezeu. Acest lucru este repetat din nou și din nou în Biblie.

„*Cel neprihănit va trăi prin credință...*”. (Galateni 3:11).

„*Umblăm prin credință, nu prin vedere*”. (2 Corinteni 5:7).

Problema este că deseori repetăm ceva sau auzim un lucru până când acesta încetează să mai producă o impresie în mințile noastre sau nu reușim să înțelegem ce se afirmă cu adevărat. Ce este credința? Cum „*umblăm prin credință*”? Într-un sens practic, ce înseamnă a spune că un creștin trebuie să „*lupte lupta cea bună a credinței*”? (1 Timotei 6:12).

Înțelegem foarte clar cum trebuie să luptăm într-o luptă fizică; ne încordăm mușchii, exercităm puterea voinței, ne concentrăm toată energia într-un efort exact. Pulsul crește, sângele circulă cu viteză mare. Dar aceasta este calea prin care putem „*lupta*” lupta cea bună a credinței? Ce este, de fapt, credința? Credința, în adevăratul sens, este încrederea absolută în Dumnezeu. Este ochiul care privește prin vălul care desparte vizibilul de invizibil; este mâna care apucă mâna lui Dumnezeu peste prăpastia care desparte lumea fizică de cea spirituală; este încrederea care ne ajută să acționăm pe baza făgăduințelor lui Dumnezeu înainte ca orice demonstrație practică să le susțină. Aceasta este credința noastră. Lupta noastră este de a „*umbla prin credință*”. (2 Corinteni 5:17).

Este ușor și firesc să umblăm prin vedere. Atunci când merg cu copilul într-un loc aglomerat, el înțelege că trebuie să stea cu ochii pe mine, căci, dacă nu, riscă să se piardă. Într-o mulțime mare, dacă pentru o clipă își ia privirea de la mine, mă poate pierde. Dar cum umblăm prin credință? Ochii mei fizici nu-L pot vedea pe Isus, mâna mea nu se poate prinde de a Sa! Nu; singura cale prin care mă pot prinde de El este prin credință. Credința are de-a face cu mintea, cu spiritul omului. A umbla prin credință înseamnă a-ți păstra mintea tot timpul îndreptată la Hristos. Înseamnă să fii conștient de prezența Lui, de puterea Lui, fără a îngădui ca mintea să-ți fie distrasă pentru vreo clipă. Înseamnă a-mi trăi viața în El, astfel încât viața mea, recreația, distracția etc. să nu fie altceva decât diverse aspecte ale experienței mele cu Hristos. Lupta credinței este aceea de a menține această atenție a minții la Hristos, în mijlocul a mii de diferite mijloace de distragere a atenției cu care ne confruntăm zilnic, mai ales în acest secol.

Noi avem obiceiuri nesănătoase ale minții. Permiteți minții să hoinărească peste tot. Chiar în mijlocul unui serviciu de închinare ne lăsăm cu ușurință distrași de chicoteliile unui copil sau de plânsetele unui bebeluș. Permiteți sportului, știrilor despre economie, chestiunilor politice etc. să ne absoarbă atenția. Trebuie să ne aducem mințile sub control și să le centrăm permanent pe Hristos. Aici se duce lupta noastră. În aspectul acesta avem nevoie de energie, disciplină; în această direcție trebuie să depunem efort.

Prezența lui Dumnezeu

Acesta a fost secretul puterii și a perseverinței eroilor Bibliei. Despre Moise ni se spune că a trăit „*ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut*”. (Evrei 11:27). Atunci când ceva este invizibil, înseamnă că nu poate fi văzut; și totuși ni se spune că Moise L-a văzut pe Dumnezeu Cel invizibil, sau, mai degrabă, că a trăit ca și când L-ar fi putut vedea. Moise a cultivat o conștiință a prezenței lui Dumnezeu. El ținea cont de Dumnezeu în fiecare clipă. În acest fel a fost el capabil să-și păstreze credința în Dumnezeu.

Ilie a fost un alt erou al Scripturii. Cine nu a fost impresionat de predarea sa desăvârșită pentru Dumnezeu și cauza Lui, de singurul său scop de a căuta slava lui Dumnezeu? Uneori mă gândeam că Ilie trebuie să fi avut o altă natură decât a noastră. Atunci când vedem cum a fost capabil de a continua singur pe cale timp de ani și ani, aproape fără nici un om alături, sunt ispitit să cred că nu era un om normal. Și totuși, apostolul Iacob ne amintește că „*era un om supus acelorasi slăbiciuni ca și noi*”. (Iacob 5:17). Care era secretul vieții lui, al puterii pe care o avea? Întotdeauna ajungem la același răspuns. Atunci când era în palatul lui Ahab pentru a transmite solia judecării de la Dumnezeu, primele lui cuvinte au fost: „*Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, înaintea Căruia stau...*”. (1 Regi 17:1). Acesta era secretul vieții lui Ilie! Ilie a cultivat simțul prezenței lui Dumnezeu până când, prin credință, el trăia mereu în prezența lui Dumnezeu! Chiar în acea clipă Ilie știa că este în chiar prezența Dumnezeului Celui veșnic, Regele universului, înaintea căruia strălucirea palatului lui Ahab era asemenea slavei unei grămezi de bălegar. Să citim cu atenție următorul citat: „*...având o continuă conștiință a prezenței lui Dumnezeu, va fi imposibil să fim nepăsători față de legea Sa cea sfântă*”. (R&H, 3 iunie 1880).

Să ne imaginăm: dacă aș putea vedea chipul lui Iehova chiar în această clipă, dacă aș putea vedea slava, dacă aș putea să înțeleg că sunt în acea prezență extraordinară, aș putea păcătui? Aș putea îngădui un gest necugetat? Aș putea să-i critic pe alții sau să-mi pierd firea? Niciodată!! Și totuși, nu este Dumnezeu literalmente cu mine chiar în acest moment? Nu este El cu adevărat prezent cu mine chiar în această cameră, în chiar această clipă? Dumnezeu Însuși! Nu poate fi acest lucru adevărat?

Întrebarea teribilă este: cum se poate ca Domnul să fie prezent în camera mea, și totuși eu să nu-L recunosc, să nu-L percep? Când sunt în aceeași încăpere cu soția mea, este posibil să nu fiu conștient de prezența ei? Nu o iau în considerare în acțiunile mele? Nu aș stinge lumina și să plec lăsând-o în întuneric, nu aș face un zgomot puternic fără să mă gândesc mai întâi ce efect ar avea asupra ei. Nu, cu excepția cazului în care nu sunt conștient de prezența ei pentru că privesc în altă direcție sau pentru că sunt orb.

Probabil că acest termen „orb” descrie cel mai bine problema noastră. (Apocalipsa 13:17). Suntem orbi spiritual. Timpul îndelungat în care am privit numai la lucrurile fizice au făcut să ne pierdem facultățile spirituale. Este adevărat, este chiar așa că Isus este aici, în chiar această cameră în chiar această clipă? Când eram copii ascultam povești care începeau cu: „A fost o dată ca niciodată...” și lăsam ca imaginația să ne poarte pe tărâmurile fanteziei. Dar curând reveneam la realitate și realizam că a fost numai o poveste. Poate că tot așa ne raportăm și la lucrurile spirituale.

Am citit odată o discuție dintre un actor și un predicator. Predicatorul l-a întrebat: „Cum se face că voi, actorii, generați emoții și reacții atât de puternice din partea oamenilor față lucruri care nu sunt adevărate, în timp ce oamenii sunt atât de lipsiți de reacție în fața lucrurilor pe care noi le predicăm, chiar dacă sunt adevărate?” Răspunsul actorului a fost: „Acest lucru se întâmplă pentru că noi prezentăm lucrurile care nu sunt reale ca și când ar fi, în timp ce voi vorbiți despre lucruri reale de parcă n-ar fi”.

Atunci când am realizat faptul că mă găsesc literalmente în prezența lui Dumnezeu și că acest lucru nu este un simplu simbol, totul s-a schimbat pentru mine. Chiar comportamentul meu exterior, modul în care mă așez, cum merg, vor fi transformate! În prezența Regelui mă voi comporta ca fiind de viță nobilă, fiul Celui veșnic. Înțelegând aceasta, niciodată nu mă voi simți inferior sau în nesiguranță. Asemenea lui Ilie, voi fi rece în fața măreției „marilor” popoare și locuri de pe pământ. Mă voi recunoaște ca fiind fiul adevărat al lui Dumnezeu, mai mult decât egalul oricărei alte ființe umane, indiferent de banii, faima sau titlurile pe care le deține.

Dependentă de Dumnezeu

Sunt momente în care ne bucurăm cu toții de această comuniune cu Dumnezeu. Acele momente în care ești plin de conștiința prezenței Sale și descoperi că ești biruitor în lupta împotriva păcatului. Dar care este motivul pentru care nu putem menține această experiență? Facem promisiuni, reînnoim legământul cu Dumnezeu, dar aceste scopuri dispar repede din mintea noastră! Deseori, nu le putem menține mai mult de ora de închinare!

În istoria scurtei umblări a lui Petru pe apă este o lecție pe care bine am face s-o reținem: Având ochii ațintiți la Isus, Petru a făcut imposibilul. El a sfidat legile fizicii, a uluit rațiunea și logica și a pășit pe valuri. Presupun că nu prea își dădea seama de incredibilul situației. El L-a văzut pe Isus și, privind fix la El, era conștient că El nu eșuase niciodată, că Hristos era pe deplin vrednic de încredere și că Isus era Cel care-l aștepta pe el, pe Petru, să vină la El pe apă.

Dar într-o clipă, atenția lui Petru a fost distrasă. Privirea lui a fost îndreptată către valuri. În loc de a-L vedea pe Hristos, el a privit la situația fizică. A fost „realist” pentru o clipă și, în acel moment, a început să se scufunde. Nu exista nimic în ceea ce-l înconjură care să-i ofere cea mai mică încurajare. În toată viața lui nu auzise niciodată pe nimeni care să fi mers pe apă. Un asemenea lucru sfidează legile naturale și era contrar cu logica. Pe măsură ce privea la aceste lucruri, credința i-a slăbit, apele au început să-l acopere.

Nu este oare acesta motivul simplu pentru dese noastre eșecuri în efortul de a trăi pentru Hristos? Nu am înțeles cât de vital este a ne păstra în permanență mințile ațintite la Hristos. Credem că este admirabil, este o dovadă de maturitate să fii „independent” (sau, cu alte cuvinte, „atotsuficient”), să poți sta pe propriile picioare? Dar să acționezi singur, chiar să raționezi singur pentru o singură clipă, înseamnă a-L pierde pe Hristos. Într-o clipă, inevitabil, începem să ne scufundăm.

Cu mulți ani în urmă, credeam că într-o zi voi ajunge să cunosc tot ceea ce trebuie să știu despre Dumnezeu și despre ce înseamnă a-L sluji. Și că atunci voi fi desăvârșit. Că voi „învăța” să fiu bun; caracterul meu va fi transformat și astfel voi fi capabil să trăiesc o viață bună în puterea mea, chiar dacă Dumnezeu m-ar abandona. „Cu siguranță”, gândeam eu, „Dumnezeu este capabil să ia păcatul din mine și să mă transforme într-o persoană bună”. Știți, la asta ne așteptăm în creșterea copiilor noștri. Ei învață de la noi atunci când sunt mici. Dar, pe măsură ce cresc, scopul nostru este ca ei să învețe să se descurce singuri. Dacă sunt educați cum trebuie, atunci va veni timpul în care ei ne vor întreprinde. Nu mai este nevoie să mai învețe de la noi.

Nu-i așa că uneori avem impresia că tot la fel este și cu legătura noastră cu Dumnezeu? Ne imaginăm că El ne conduce către un loc în care să învățăm să trăim fără El, într-un punct în care putem să absolvim școala Lui și să facem față vieții singuri. Acesta este un concept total greșit! Adevărata experiență creștină este complet diferită. Scopul vieții creștine este de a depinde din ce în ce mai desăvârșit de Dumnezeu. Vârful desăvârșirii creștine este completa dependență de Dumnezeu. El este capabil și binevoitor să ne conducă în lucrarea pe care o alege, în căsnicie, da, chiar și în ceea ce privește hainele pe care să le purtăm, felul și cantitatea de hrană pe care să o consumăm, chiar și în ceea ce privește modul în care ne pieptănăm părul. De fapt, nu există nici o altă cale prin care să învingem păcatul, decât prin a-I îngădui lui Dumnezeu să ne aibă, să ne conducă voința atât de desăvârșit, încât toate deciziile noastre să fie pur și simplu deciziile Sale fără nici o urmă de voință proprie.

Numai printr-o astfel de legătură putem să înțelegem cu adevărat afirmația lui Hristos: „*Jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară*”. (Matei 11:30). Ați observat diferența între a trimite un copil să facă ceva și a-l însoți în lucrarea respectivă? Ceea ce este o povară atunci când sunt singuri, se poate transforma într-o plăcere atunci când este realizat împreună cu părinții. Acest lucru este adevărat în ceea ce privește copiii mici. Așa se întâmplă atunci când suntem mereu împreună cu Hristos. Lucrarea misionară devine o plăcere. Nu există nici o povară, căci atenția nu este îndreptată asupra lucrării, ci asupra lui Isus. Nu este nevoie să mă îngrijorez de succesul sau insuccesul lucrării. Nu este treaba mea. Singura mea datorie este că merg oriunde mă călăuzește El; să fac orice îmi spune El. Restul este numai treaba Lui. Fiind cu El mi-am aflat scopul în viață. Acesta este singurul motiv pentru existență, acum și pentru toată veșnicia: să fiu împreună cu El.

Cum pot avea o credință puternică?

Așadar, în ceea ce mă privește, totul se concentrează pe credință. Dumnezeu este capabil să facă totul; dar, în mine, acest lucru este limitat de măsura credinței pe care o am. O credință puternică ne conduce la o puternică dependență de Dumnezeu, iar o puternică dependență de El conduce la o viață creștină fericită și biruitoare. Deseori, auzim la oameni astfel de plângeri: „Dar credința mea este atât de mică!” Ne înțelegem nevoia, dar nu știm ce să facem. „*Luptați*”, spune Pavel, iar Dumnezeu ne ajută să înțelegem exact cum să abordăm această luptă. În timp ce studiam acest subiect, patru lucruri mi-au venit în minte. Patru mijloace prin care credința noastră poate fi încurajată și întărită.

1. Cuvântul lui Dumnezeu.

„Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”. Romani 10:17.

Auzirea Cuvântului lui Dumnezeu este primul și cel mai important element de care avem nevoie. Și totuși este adevărat faptul că atât de mulți oameni citesc Biblia din nou și din nou, ascultă predici deseori, și totuși rămân slabi în credință. Nu toți cei care ascultă sau citesc Biblia „ascultă” cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. „*Cel care are urechi de auzit, să audă*”. Acestea sunt cuvintele lui Hristos și ne descoperă faptul că, în sensul biblic, „auzirea” reprezintă mai mult decât perceperea unor sunete. Mesajul trebuie să ajungă la creier, cuvintele trebuie analizate și înțelese. Dar mai mult decât atât, mesajul trebuie să conducă la convingere, trebuie să afecteze sentimentele, sufletul în asemenea manieră încât să conducă la acțiune. Numai atunci se poate spune, pe bună dreptate, că mesajul a fost auzit. Altfel spus, dacă cuvintele lui Dumnezeu nu sunt pe deplin înțelese și primite, nu am „auzit” în adevăratul sens, iar aceste cuvinte nu au nici o influență asupra credinței noastre.

2. Faptele

„*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită*”. Iacov 2:22.

Această afirmație se referă la Avraam. De la timpul în care a auzit pentru prima dată chemarea Domnului, întreaga viață a lui Avraam a fost un exemplu de credință. Cea mai mare încercare pentru el a venit atunci când i s-a poruncit de către Dumnezeu să-l jertfească pe fiul său, Isaac. Această experiență nu constituia numai un test al credinței, dar a constituit de asemenea și mijlocul prin care Dumnezeu a desăvârșit credința lui Avraam.

Avraam a avut, timp de trei zile, ocazia de a scăpa de teribila cerință de a-și sacrifica fiul. Se putea convinge pe sine însuși că asta trebuia să fie o greșală, că un miel era suficient, că Dumnezeu nu acceptă jertfe umane. Dar a merge pe oricare dintre aceste căi de scăpare ar fi condus la întreruperea comunicării cu Dumnezeu. Ar fi fost foarte dificil pentru el să mai deosebească voia lui Dumnezeu pe viitor. I-ar fi afectat în mod serios credința. Dar, în ciuda tuturor aparențelor, Avraam s-a decis să se încreadă în Dumnezeu, indiferent care ar fi fost consecințele.

Și-a legat fiul pe altar, negându-și sentimentele. A ridicat cuțitul pentru a-l înfige în pieptul lui Isaac. Și în acea secundă, când mușchii s-au încordat pentru lovitura fatală, Avraam s-a încrezut în Dumnezeu pe deplin. Credința i-a fost întinsă la limită și, supunându-se lui Dumnezeu chiar și în această situație, și-a desăvârșit credința.

Credința este desăvârșită prin fapte. Nimeni nu poate crește în credință, dacă nu pășește în întuneric împreună cu Dumnezeu. Credința este mai mult decât acceptul intelectual; este așezarea riscului pe seama lui Dumnezeu. Este acționarea în exclusivitate pe baza puterii Cuvântului Său, contrar tuturor aparențelor, contrar logicii și raționamentului uman. Deseori Domnul caută să ne conducă mai sus în umblarea prin credință, dar vai: la momentul critic, găsim o soluție omenească. Ne convingem pe noi înșine că ar trebui să împrumutăm niște bani sau să cerem ajutorul unui prieten. Renunțăm în a-L aștepta pe Dumnezeu, și astfel El este incapabil să ne desăvârșească credința. Acest lucru se întâmplă din nou și din nou.

3. Postul și rugăciunea.

În Matei 17:14-21 este redat un incident în care ucenicii lui Isus sunt incapabili să vindece un băiat posedat. Dezamăgit, Isus li s-a adresat prin cuvintele: „*O, neam necredincios și pornit la rău!*”. Ulterior, ei l-au pus întrebarea: „*Noi de ce n-am putut să-l scoatem?*”. Avem mult de învățat din răspunsul lui Isus: „*Din pricina puținei voastre credințe*”, le-a zis Isus. „*Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar ... nimic nu v-ar fi cu neputință. Dar acest soi de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post*”. Matei 17:20, 21.

Datorită necredinței; asta înțelegem. Dar ce legătură are postul și rugăciunea cu asta? Datorită necredinței, Dumnezeu n-a putut lucra prin ei, dar prin post și rugăciune ar fi putut obține putere cu Dumnezeu? Cum așa? Cum se poate ca postul să îmbuneze inima lui Dumnezeu? L-ar fi determinat pe Dumnezeu să Se răzgândească? Evident că nu! Postul și rugăciunea nu L-ar fi schimbat pe Dumnezeu, dar i-ar fi schimbat pe **ucenici**. Postul și rugăciunea le-ar fi întărit **credința** până la punctul în care Dumnezeu ar fi fost capabil de a face pentru ei ceea ce altfel nu ar fi putut.

Este semnificativ de observat faptul că postul și rugăciunea au făcut în toate veacurile parte din experiența poporului lui Dumnezeu. Cei pe care-i privim ca eroi, persoane ca Moise, Ilie, Daniel, Pavel și alții, constituie exemple proeminente de oameni a căror credință s-a dezvoltat și s-a menținut prin post și rugăciune.

4. Căutarea numai după aprobarea lui Dumnezeu.

Cu câțiva ani în urmă am fost invitat să vorbesc într-o biserică mică și am prezentat un mesaj care a fost bine primit. La final, m-am așezat și am așteptat încheierea întâlnirii. La vremea respectivă tocmai mă convinsesem de

faptul că poziția potrivită pentru rugăciunea în public este în genunchi, și mi-am dat seama că, în câteva clipe, va veni momentul pentru rugăciune și ni se va cere să ne ridicăm. Pe măsură ce mă apropiam de acea clipă, în minte mea s-a născut o luptă. Eram sigur că dacă alegeam să îngenunchez atunci când toți ceilalți stăteau în picioare, aș fi fost privit ca un ciudat. Efectul mesajului meu ar fi fost pierdut.

Curând a fost făcut anunțul: „Să rămânem în picioare pentru rugăciune”, și mărturisesc spre rușinea mea că am rămas în picioare împreună cu restul. După aceea, m-am așezat având inima tulburată și în liniște, mi-am deschis Biblia. Nu voi uita niciodată versetul care mi-a sărit în ochi în acea clipă: „*Cum poți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?*”. Ioan 5:44.

Singura consolare pe care am putut s-o găsesc în acea clipă a fost gândul că cel puțin Dumnezeu încă îmi vorbea, chiar dacă a fost o mustrare aspră. Atunci El m-a învățat ceea ce doresc să vă împărtășesc acum, și anume că nu putem avea credință atât timp cât căutăm aprobarea oamenilor mai presus de cea a lui Dumnezeu. Căile oamenilor sunt deseori contrare celor ale lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat chiar și când suntem în mijlocul celor care sunt numiți „poporul lui Dumnezeu”. De aceea, când căutăm să-i mulțumim pe oameni, cu siguranță Îl vom nemulțumi pe Dumnezeu deseori. Și nu numai asta, dar va fi imposibil să avem o credință autentică și puternică.

Având misiunea de a duce solia îngerului al treilea lumii, să nu uităm că nu putem face nimic și că Dumnezeu poate face totul. Să ne hotărâm ca mai presus de toate, să ne menținem privirea ațintită la El. Fie ca credința în El să ne fie de neclintit, astfel ca, în și prin noi, Hristos să fie totul în tot.

David Clayton, Iunie 2001

Adevărata credință

– 2. Auzirea –

Din prima parte a studiului despre credință, publicat în numărul trecut al revistei „Divina Vindecare”, am înțeles că, potrivit versetului 17 din Romani 10, calea care duce la adevărata credință începe de la Cuvântul lui Hristos. Numai înțelegerea corectă a gândului lui Dumnezeu exprimat în Cuvântul Său ne poate apropia de experimentarea promisiunilor Sale, căci nu poți experimenta ceea ce nu crezi și nu poți crede ceea ce nu înțelegi.

Romani 10:17 – „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.*”

Așadar, nu este necesar numai să ai Cuvântul lui Hristos, Cartea, Sfânta Scriptură, dar este nevoie să și auzi acest Cuvânt care împarte Viața. Versetul de mai sus ne asigură de faptul că cel care deține Cuvântul lui Hristos și îl aude, ajunge la credință.

Dar nu aud toți creștinii Cuvântul lui Hristos? Prin biserici, radio, televiziune, internet, prin diverse publicații, societatea creștină abundă de prezența Cuvântului lui Dumnezeu. Este adevărat că nu toți participă la adunările din biserici, nu toți ascultă posturi de radio creștine, dar cum se face că și celor care o fac le lipsește credința? De ce și din viețile celor ce ascultă chiar în fiecare zi Cuvântul, lipsește credința, lipsește puterea lui Dumnezeu?

Dacă totul ar depinde numai de câteva sunete care să ajungă la timpanul nostru, atunci toți cei la care ar ajunge aceste sunete, ar fi plini de credință. La ce se referă Biblia atunci când vorbește despre „auzirea” Cuvântului?

Domnul Isus răspunde

Deseori, Domnului Isus i se adresau întrebări numai cu scopul de a-L ispiti, numai din dorința de a scoate de la El un răspuns care L-ar fi putut incrimina. Domnul însă, chiar și în acele situații, oferea Cuvântul Vieții, aducea mai multă lumină pe cale.

Acesta a fost și cazul unui interpret al legii care a încercat să-L determine pe Domnul Isus să vorbească împotriva legii primite prin Moise. La întrebarea sa, „*Ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?*”, Domnul Isus oferă un răspuns pentru toți cei care erau de față, dar și pentru toți cei care urmau să citească despre această întâmplare: „*Ce este scris în lege?*” (Luca 10:25). Cu alte cuvinte: „Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu?”, prin

termenul „lege” la vremea respectivă înțelegându-se Scripturile care erau scrise.

Așadar, vorbind despre calea care duce la mântuire, Domnul Isus spune că aceasta începe de la Cuvânt, iar apoi continuă oferindu-ne un detaliu vital: „**Cum citești în ea?**”

La prima vedere, întrebarea este lipsită de sens: „Cum pot citi altfel decât cum este scris?”, am putea întreba! Dar răspunsul subînțeles al Domnului este că acest lucru este foarte posibil! Tot Biblia ne relatează multe cazuri în care oamenii auzeau Cuvântul lui Hristos, dar înțelegeau cu totul altceva decât afirma El.

Unul din aceste cazuri este cel relatat în Evanghelia după Ioan, capitolul 2, în care Domnul Isus face o profeție despre învierea Sa, spunând: „*Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.*” (Ioan 2:19). Acesta a fost Cuvântul lui Hristos, auzit de toți cei prezenți, însă cine l-a înțeles? Din răspunsul iudeilor cărora le-a vorbit El atunci, înțelegem bine că ei erau foarte departe de a înțelege minunatul adevăr rostit de Domnul: „*Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?*” (Ioan 2:20).

În Ioan capitolul 6 întâlnim o situație mai tragică, având aceeași cauză. Domnul Isus oferă omenirii unul dintre cele mai minunate adevăruri într-un limbaj simbolic: „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.*” (Ioan 6:56). Nimeni nu înțelege însă ceea ce spunea El și, drept urmare, „*mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.*” (Ioan 6:66).

Toți auziseră Cuvântul lui Hristos! Mai mult decât atât, Hristos în trup era în mijlocul lor, vorbindu-le El Însuși, Cuvântul, dar aceasta nu a fost de ajuns. Astfel, Domnul ne avertizează și pe noi astăzi: „*Luați seama, deci, la felul cum ascultați.*...” (Luca 8:18).

Cum auzi?

Există așadar mai multe feluri de a auzi Cuvântul lui Hristos. Din exemplele de mai sus, am văzut clar că modul în care auzim Cuvântul determină împlinirea sau eșuarea scopului Cuvântului în experiența personală.

Ce revoluție ar fi avut loc în viața ucenicilor dacă ar fi înțeles ce înseamnă să mănânci trupul și să bei sângele Mântuitorului! Câtă putere ar fi căpătat experiența lor dacă ar fi înțeles secretul unirii cu Hristos, al primirii Vieții Sale, acela de a-L avea pe El Însuși în locul sinelui! Eșecul Cuvântului în viața lor a fost produs de modul în care au auzit acest Cuvânt.

Să ne oprim pentru câteva clipe din studiul nostru pentru a face o cercetare personală a modului în care „auzim” câteva din Cuvintele lui Hristos. Poate găsim aici, chiar în acest punct un răspuns la lipsa credinței, a puterii lui Dumnezeu din viețile noastre!

Să recitim așadar câteva din cuvintele Domnului, și să vedem cum le „auzim”.

Ioan 15:7 – „*Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.*”

Cum înțelegem aceste cuvinte? Chiar de când am devenit creștin și am început să citesc Biblia, creștinii care aveau mai multă experiență mi-au oferit multe explicații la fiecare verset al Scripturii. Dar vai! În timp, s-a dovedit că tocmai aceste explicații au constituit mijloace de modelare a modului în care „auzeam” Cuvântul, iar rezultatul a fost necredința.

Sper exemplul, despre acest verset și despre altele asemănătoare, mi s-a spus că răspunsul Domnului la rugăciunea mea va fi afirmativ numai dacă cererea va fi făcută în conformitate cu planul Lui dinainte stabilit. Dacă ceri ceva inutil pentru scopul Său, să nu te aștepți la vreun răspuns.

Dar Domnul spune aici „*cereți orice veți vrea*” voi, nu „*orice voi vrea Eu*”! Mai mult: când Petru l-a cerut Domnului să-l cheme la El pentru a merge pe apă, era acest lucrul necesar? Când Lot a cerut să i se permită să fugă în Țoar, era acesta planul inițial al Domnului? Din cuvintele îngerului („*Scapă-ți viața; să nu te uiți înapoi și să nu te oprești în vreun loc din câmpie: scapă la munte, ca să nu pieri.*” Geneza 19:17) răspunsul clar este „Nu!”. Și totuși, Domnul a răspuns în mod afirmativ în astfel de cazuri!

Adevărul este că oamenii au adăugat explicații cuvintelor simple și directe ale Domnului, tocmai pentru a-și ascunde propria goliciune în ceea ce privește credința și neîmplinirea acestor cuvinte în viețile lor.

Ce s-ar întâmpla dacă oamenii ar deschide Biblia și ar citi: „*Vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.*” (Marcu 11:24), apoi ar închide-o și, asemenea unor copilași care se încred în părintele lor, ar înălța rugăciunile către Dumnezeu, iar apoi ar fi liniștiți, **știind** că au fost auziți?

Un alt cuvânt al Scripturii la care au fost adăugate multe explicații, este cel din Iacov 5:14, 15 – „*Este vreunul*

printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii Bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate". Nu este prezentată aici o instrucțiune simplă, clară și precisă? Nu trebuie decât să te uiți la încercările disperate ale creștinilor de a găsi tot felul de remedii pentru bolile lor și ale celor dragi, ca să realizezi că aproape nimeni nu crede acest cuvânt.

Am auzit tot felul de explicații:

„Da, așa este: cel bolnav va fi vindecat, dar numai dacă este planul lui Dumnezeu!” Unde apare această condiție în pasajul de mai sus?

„Da, așa este; dar această promisiune a fost numai pentru cei care au trăit atunci”. Unde a scris Iacov acest detaliu?

„Da, așa este; dar trebuie să încerci mai întâi tot ceea ce poți tu, și dacă în final nu vezi nici un rezultat, poți spera la un astfel de răspuns”.

„Da, așa este; dar planul lui Dumnezeu pentru noi astăzi este să folosim resursele naturale: plantele, apa, pământul pentru a ne vindeca. Astăzi Dumnezeu dorește să lucreze prin aceste mijloace. Numai la timpul sfârșitului va mai vindeca prin minuni!”

Lista explicațiilor poate continua multe pagini, toate fiind însă adăugiri omenești care nu conduc decât la necredință, pur și simplu pentru că nu au suport în Cuvântul lui Hristos care singur duce la adevărata credință.

În sfârșit, cum ar arăta viața creștinilor dacă ar trăi clipă de clipă în realitatea promisiunii „*Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului*” (Matei 28:20)? Încercați să vă imaginați că într-o dimineață, atunci când vă treziți, Îl vedeți pe Domnul stând chiar la capul patului, privind-vă, zâmbind și spunându-vă: „Azi te voi însoți peste tot pe unde vei merge!” Cum ați reacționa? Cum ați resimți provocările zilei, **văzându-L** pe Isus la dreapta? Și totuși, El spune că acest lucru este real! Oamenii au găsit explicații și la acest verset, explicații care au denaturat realitatea exprimată de Cuvântul lui Hristos, motiv pentru care, în ciuda prezenței Cuvântului, credința este imposibilă!

Așadar, există mai multe feluri de a „auzi” Cuvântul, iar acest aspect este critic pentru împlinirea acestuia în viața noastră.

Una din tainele Împărăției cerurilor

Efortul constant al Domnului Isus a fost de a le lămuri oamenilor calea prin care se ajunge în Împărăția cerurilor. De înțelegerea acestei căi depindea pierderea sau salvarea veșnică a omului. Pe de altă parte, înțelegerea corectă a Cuvântului, l-a situat pe cărturar nu „*departe de Împărăția lui Dumnezeu*”. (Marcu 12:34).

Această cale fiind presărată de aspecte neînțelese de oameni, Domnul le-a numit „taine”, dar nu pentru că intenționa să rămână astfel, ci tocmai din dorința de a trezi interesul față de explicațiile pe care El le aducea.

Oferind mai multe detalii despre modurile multiple prin care Cuvântul Său poate fi auzit, Domnul Isus se referă la auzirea Cuvântului ca la o taină în Matei 13:11 – „*Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor...*”.

De fapt, în prima jumătate a capitolului 13 din Marcu, prin pilda semănătorului, Domnul Isus vorbește tocmai despre acest aspect, „auzirea”, oferind informații prețioase pentru înțelegerea adevăratelor cauze ale lipsei credinței în experiența noastră. El ne descoperă că există de fapt patru moduri de a auzi Cuvântul, trei dintre ele având ca rezultat ratarea scopului lui Dumnezeu, iar cel de-al patrulea rezultând într-o credință care rodește din abundență.

Vă propun ca, înainte de a trece mai departe, să ne oprim pentru a-L ruga pe Domnul să ne reveleze prin acest studiu, fiecăruia dintre noi personal, în care categorie ne găsim, știind că „*Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da*.” (Ioan 15:7) și că singurul Lui scop este acela de a vindeca.

Sământa căzută lângă drum

Matei 13:19 – „*Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine Cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sământa căzută lângă drum.*”

Aici ne este prezentată prima categorie din auditoriu, primul mod de a auzi Cuvântul. De când am citit prima dată acest verset, mi s-a părut că ceva nu este în regulă cu ce se prezintă aici. Până nu am studiat acest subiect al auzirii Cuvântului, nu am reușit să înțeleg cum se face că cineva care aude Cuvântul și nu-l înțelege, cade pradă lui Satan.

Pare că această categorie este defavorizată din start, că totul ține de coeficientul de inteligență, iar dacă mintea mea lucrează mai încet, voi pierde. La prima vedere, șansele par inegale, de parcă Dumnezeu a legat totul de inteligență, că ascuțimea minții este tot ce-L interesează. La polul opus pare că sunt cei „dotați”, cei care „prind din zbor” totul; în fața lor, Satan nu are nici o șansă.

Noi știm însă că lucrurile nu stau deloc așa, că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu în egală măsură, că El îi iubește pe toți deopotrivă, că nu cunoștința mântuiește și că Dumnezeu spune „*Fiule, dă-mi inima ta!*” (Proverbe 23:26).

Adevărul este că în Biblie găsim toate răspunsurile de care avem nevoie pentru înțelegerea căii lui Dumnezeu, iar în ceea ce privește acest caz, o lumină deosebită primim studiind întâmplarea descrisă în Ioan 6:56-69.

În cadrul unei discuții cu iudeii mereu prezenți pentru a-L ispiti, Domnul spune că El este Pâinea vieții, dar ceea ce i-a pus pe toți pe jar a fost afirmația „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.*” (Ioan 6:56). În acel moment, toți cei prezenți au rămas consternați. Nimeni nu mai afirmase așa ceva în toată istoria lui Israel. Din toate categoriile celor prezenți acolo, nu a fost nici măcar o singură persoană care să fi înțeles ceea ce Domnul spusese de fapt: nici împotrivorii, nici indiferenții, nici curioșii și nici măcar ucenicii. Da, este adevărat: nici unul dintre ucenici nu a înțeles Cuvântul Domnului.

Ca reacție la auzirea acestor cuvinte, împotrivorii s-au bucurat pentru că găsiseră un motiv de acuză, indiferenții și curioșii au început să râdă, iar ucenicii s-au împărțit în două: cea mai mare parte dintre ei au concluzionat că afirmațiile anterioare ale Domnului au mai putut fi cumva tolerate, dar că aceasta întrecea orice măsură. Drept urmare „*mulți din ucenicii Lui s-au întors înapoi, și nu mai umblau cu El.*” (Ioan 6:66). În momentul în care aceștia au plecat, Domnul S-a întors și „*a zis celor doisprezece: ,Voi nu vreți să vă duceți?’’.*” (Ioan 6:67).

Vă rog să acordați o atenție deosebită răspunsului lui Petru: „*Doamne ... la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut, și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.*” (Ioan 6:68, 69). Care a fost argumentul pe care l-a adus Petru pentru a rămâne lângă Domnul? A spus el că motivul pentru care ei au ales să rămână a fost că înțeleseseră cuvintele Domnului? A spus el: „*Doamne, spre deosebire de toți ceilalți, noi am înțeles exact ce ai vrut să spui, așa că nu avem nici un motiv de a Te părăsi!*”? Nicidecum! Și ei erau în aceeași situație ca ceilalți, parte din prima categorie a pildei semănătorului: au auzit Cuvântul privitor la Împărăție, și nu l-au înțeles. Dar, spre deosebire de toți ceilalți, ei Îl cunoșteau personal pe Cel care a rostit aceste cuvinte, și aveau încredere în El, chiar dacă nu înțelegeau mereu tot ceea ce le spunea. Cunoașterea la nivel personal a Mântuitorului și alegerea de a rămâne lângă El, în ciuda neînțelegerii, a făcut ca sămânța să nu fie răpită de cel rău.

Atunci când auzi sau citești Cuvântul și nu înțelegi, care este atitudinea ta? Îl cunoști pe Isus suficient de bine pentru a ști că uneori ești prea neștiutor pentru a înțelege tot ceea ce spune El și că El îți va descoperi înțelesul deplin al cuvintelor Sale la vremea potrivită? Alegi încrederea în El? Sau unele cuvinte fie te revoltă și-L abandonezi, fie te nedumiresc și încerci să le conferi o explicație mulțumitoare, aceasta fiind tot o formă de abandon, dar mai subtilă? Cum auzi Cuvântul lui Hristos?

Sămânța căzută în locuri stâncoase

Matei 13:20, 21 – „*Sămânța căzută în locuri stâncoase, este cel ce aude Cuvântul, și-l primește îndată cu bucurie; dar n-are rădăcină în el, ci ține până la o vreme; și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el.*”

Ei bine, de fiecare dată când ajungeam la pasajul acesta treceam repede peste el pentru că mi se explicase că face referire la cei care sunt persecutați sau prigoniți din cauza credinței în Hristos. Mă gândeam că voi fi vizat de acest verset numai în cazul în care voi ajunge într-un timp de prigoană, închisoare, tortură, persecuție din pricina credinței.

Experiența mi-a arătat însă că prigonirile din pricina Cuvântului sunt uneori mai aprige, mai subtile și mai greu de rezistat pe „timp de pace” decât pe „timp de război”. Am cunoscut creștini care au ajuns la anumite convingeri personale în urma studiului Cuvântului și a influenței lui Hristos în inimă, convingeri care erau însă în opoziție cu cele ale rudelor, prietenilor, bisericii din care făceau parte și uneori cu legile țării în care locuiau. Atunci începea prigoana lui Satan în mintea și inima creștinului: să urmeze Cuvântului pe care Hristos i-l adresase personal sau să găsească o scăpare în „Familia mea nu crede așa!”; sau „Doctrina bisericii mele nu spune așa!”; sau „Guvernul va acționa în instanță!”? În cazul în care suferea presiunile psiho-emoționale la care îl supunea cel rău și alegea să urmeze Glasului din conștiință, prigoana trecea la faza a doua: manifestarea oprobiului general, apoi încercarea de a mitui conștiința dreaptă și, dacă nici asta nu funcționa, amenințările și punerea lor în practică.

Domnul Isus a spus că celor care caută pacea și lauda în detrimentul Glasului Divin, le este imposibil să aibă credință: „*Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?*” (Ioan 5:44).

Așadar, declanșarea timpului de persecuție nu depinde de o dată predestinată, ci mai degrabă de o atitudine personală față de Dumnezeu. Și atunci, cum auzi Cuvântul lui Hristos?

Sămânța căzută între spini

Matei 13:22 – „*Sămânța căzută între spini, este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor îneacă acest Cuvânt, și ajunge neroditor*”.

Și atunci când ajungeam să citesc despre această categorie de creștini, îmi fusese deja pregătită o explicație care mă excludea din ea: „Aici se vorbește despre bogați! Cum tu nu ești bogat, n-ai de ce să te temi”. Studiind cu atenție însă, am observat că acest pasaj nu face deloc referire la cei bogați, ci dimpotrivă...

În primul rând, cei bogați nu sunt atinși de „*îngrijorările veacului acestuia*”, pur și simplu pentru că aproape orice problemă legată de viața de pe acest pământ se poate rezolva cu bani.

Adevărul este că acest pasaj vorbește despre creștinii care sunt confrunțați cu problemele lumești și care ajung să creadă că acestea se pot rezolva cu ajutorul banilor, uitând astfel de Dumnezeu și fiind prinși de mirajul pe care Domnul Isus îl numește „*înșelăciunea bogățiilor*”. Observați că ei nu se decid de Cuvânt, dar acesta ajunge neroditor în viețile lor.

Ei mai sunt simbolizați prin robul care începe să trăiască viața potrivit principiilor celorlalți oameni zicând „*în inima lui: Stăpânul meu zăbovește să vină!*” (Matei 24:48). Observați din nou că nu este o declarație pe care o face deschis, cu gura, ci este o transformare la nivelul inimii. El participă în continuare la întâlnirile din cadrul bisericii pe care o frecventează, vorbește despre Dumnezeu și despre credință, „*având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea*”. (2 Timotei 3:5). În viața lui nu se pot vedea efectele prezenței puterii lui Dumnezeu; el are aceleași preocupări, plăceri, dorințe și scopuri ca și cei ce nu sunt creștini; el aude Cuvântul lui Hristos, însă cum?

Dar tu? Tu cum auzi Cuvântul?

Sămânța căzută în pământ bun

„*Iar sămânța căzută în pământ bun, este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul șaiszeci, altul treizeci.*” Matei 13:23.

Iată, în sfârșit, modul corect de a auzi Cuvântul lui Hristos, acel mod de a auzi care conduce la adevărata credință, la acea credință care rodește din abundență pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Iacov vorbește despre un soi de credință pe care o numește „moartă”. El spune: „Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși”. (Iacov 2:17). Cu alte cuvinte, credința care se rezumă numai la declararea doctrinelor creștine, fără a fi însoțită de evidența transformării vieții despre care creștinismul mărturisește, este o „credință moartă”.

Așadar, odată ajuns în fața Cuvântului lui Hristos, omul trebuie să audă acest Cuvânt într-un anume fel, pentru a fi condus la adevărata credință vie, la credința lui Hristos. Ce a făcut însă diferența între acest ultim mod de a auzi Cuvântul și precedentele? Domnul Isus afirmă că, în acest ultim caz, Cuvântul nu numai că a fost înțeles, dar a și ajuns într-un „pământ bun”.

Atunci, cine determină calitatea solului? Este ceva cu care fiecare se naște? Fiecare este predestinat să aibă fie

un sol bun, fie unul plin cu pietre, spini și mărcini? Cum aş putea să mă asigur că am și eu un sol prielnic pentru Cuvântul lui Hristos?

Vă invit să citiți continuarea studiului în numărul viitor al revistei „Divina Vindecare”, până atunci încurajându-vă să studiați Cuvântul și să-L rugați pe Cel la care toate sunt cu putință să vă reveleze personal calea către adevărata credință.

Așadar, întrebarea mea este: cum auzi? Prin înțelegerea cuvântului „*Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu*”, dar ai intrat în ea? A dat astfel Cuvântul rod în viața ta?

Ardeiaș Vlad, Ianuarie 2011

Vârsta pământului

Cu câteva sute de ani în urmă, episcopul James Esser a efectuat un studiu despre vârsta pământului și a concluzionat că, la vremea respectivă, pământul avea aproape 6000 de ani. Potrivit calculelor sale, lumea a fost creată în anul 4004 înainte de Hristos, iar sfârșitul celei de-a șasea mie de ani de la creație ar fi trebuit să aibă loc în anul 1997. Cu câțva timp în urmă, am făcut și eu un studiu despre vârsta pământului și am sfârșit prin a concluziona că pământul are 6127 de ani!

Ciclurile de șapte din Biblie i-au determinat pe mulți creștini să creadă că lumea ar rămâne în starea prezentă timp de 6000 de ani, iar următorii o mie de ani vor fi petrecuți în cer. Biblia nu afirmă acest lucru, dar pare să-l sugereze și, bineînțeles, Ellen White a făcut câteva afirmații care sprijină ideea potrivit căreia lumea va avea 6000 de ani la revenirea lui Isus.

Biblia ni-L descoperă pe Dumnezeu ca pe o Persoană exactă. O astfel de sincronizare este foarte exactă. Dacă teoria celor 6000 de ani este adevărată, atunci ne așteptăm ca Dumnezeu să intervină exact la finele celor 6000 de ani. Dar, potrivit lui James Ussher, am trecut de acea dată și, potrivit calculelor mele, am trecut data respectivă cu mai bine de 100 de ani!

Evident, tot ceea ce putem face este să ajungem la o aproximare a sfârșitului celor 6000 de ani pentru că, deși vom urmări cronologiile Bibliei, vom pierde mereu câteva luni care, adunate, vor face câțiva ani. Spre exemplu, ni se spune că „David a domnit peste Israel timp de 40 de ani”. Asta nu înseamnă neapărat că a domnit exact 40 de ani. Probabil că a domnit 40 de ani, plus sau minus câteva luni. Această cifră este rotunjită și, trecând peste multe cifre asemănătoare, probabil că vom pierde câțiva ani buni. Însă putem să obținem o idee bună despre cât de aproape suntem de cei 6000 de ani.

Am descoperit recent că am făcut câteva greșeli în calculele mele. De fapt, au fost câteva informații pe care nu le-am avut la vremea respectivă. Așadar, am recalculat și am ajuns la o cifră care este mai aproape de teoria celor 6000 de ani. Am scris mai jos calculele, dar vă rog să rețineți că aceste calcule sunt greșite probabil cu câțiva ani, iar Dumnezeu nu a afirmat niciodată în mod direct că sfârșitul va veni după 6000 de ani de la creație.

De la Adam la potop

Geneza capitolul cinci ne oferă genealogia lui Adam și vârsta fiecărui părinte până la momentul în care fiecare a avut un fiu. Aceste cifre ne conduc la concluzia că potopul a avut loc la 1656 de ani după creație.

De la potop la Terah

Din nou, și acest fragment de timp este ușor de urmărit. Geneza 11:26 ne spune că Terah a avut 70 de ani când l-a avut pe Avram, Nahor și Haran. Asta înseamnă că aceștia au fost tripleți? Nu, ci scriitorul ne oferă vârsta părintelui la momentul în care i s-a născut primul fiu, și apoi îi adaugă pe ceilalți. La fel, ni se spune că Noe avea cinci sute de ani când i-a avut pe Sem, Ham și Iafet, dar Geneza 11:10 ne arată că Sem avea 98 de ani la potop, în timp ce Noe avea 600 de ani (Geneza 7:6). Așadar, Sem trebuie să se fi născut când Noe avea 502 ani și nu 500.

Așadar, întrebarea este ce vârstă avea Terah când s-a născut Avram? În Fapte 7:4, Ștefan ne spune că Avram a părăsit Haranul după moartea tatălui său Terah, iar Geneza 12:4 ne spune că la vremea respectivă, Avram avea 75 de ani. Știm de asemenea că, atunci când Terah a murit la vârsta de 205 ani, Avram avea 75. Pentru a afla vârsta lui Terah la nașterea lui Avram, scădem 75 din 205 și ajungem la 130.

De la Iacob la exod

Iacob s-a născut când Isaac avea 60 de ani și a mers în Egipt când avea 130 de ani. Perioada de la Isaac la călătoria în Egipt este de 190 de ani. La punctul acesta, am adăuga 400 sau 430 de ani, pentru că în Geneza 15:13 Dumnezeu i-a spus lui Avraam că sămânța lui va suferi într-o țară străină timp de 400 de ani. Ștefan a coroborat aceasta în Fapte 7:6. Însă, în Exodul 12:40, 41 ni se spune că fiii lui Israel au stat în Egipt 430 de ani, iar Pavel coroborează aceasta în Galateni 3:17. Pare că trebuia să trăiască ca străini timp de 430 de ani, dar perioada de suferință avea să fie de 400 de ani.

Însă, există încă o problemă. Patru generații de evrei au trecut în captivitatea egipteană. În Exodul 6:16-20 ne este oferită genealogia lui Moise: Levi l-a născut pe Chehat, Chehat pe Amram, iar Amram pe Moise. Vârstele lor au fost după cum urmează: Levi – 137, Chehat – 133, Amram – 137, iar Moise – 120 (80 de ani la momentul exodului). Totalul la momentul Exodului este de 487 de ani. Însă, acea cifră este drastic redusă când ne amintim că acești bărbați nu au născut în ultimul an al vieții lor. Este probabil să-i fi avut pe copii înainte de 50 de ani, dar să presupunem că fiecare l-a avut pe fiul său când avea vârsta de 80 de ani. Cât timp avem între cele patru generații? Să vedem: Levi – Chehat 80; Chehat – Amram 80; Amram – Moise 80; Moise – Exod 80. Totalul este de 320 de ani.

De fapt, putem vedea că fiii lui Israel au petrecut considerabil mai puțin în Egipt. Cum explicăm aceasta? Este interesant de observat că Septuaginta afirmă în Exodul 12:40, 41 că perioada de 430 de ani a fost petrecută în Canaan și în Egipt. Acest lucru este în armonie cu ceea ce afirmă Pavel în Galateni 3:8, 17 – „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. ... Iată ce vreau să zic: un testament pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute treizeci de ani”.

Observați că Pavel spune că legea (care a fost dată în anul exodului) a fost dată la 430 de ani după ce a fost confirmat legământul lui Avraam. La ce eveniment se referă aici? Există câteva locuri în Geneza unde Dumnezeu i-a promis lui Avraam că-i va înmulți sămânța și că neamurile vor fi binecuvântate în el. Însă cea mai importantă ocazie este cea în care legământul a fost ratificat în Geneza 17:1-5, unde numele lui Avram și al lui Serai au fost schimbate, iar Dumnezeu le-a dat ritualul circumciziei. Avraam avea atunci 99 de ani. Aparent, de la acea dată trebuie să începem numărătoarea celor 430 de ani ai sejurului lui Israel în țara străină. Perioada de suferință a început după 30 de ani, chiar înainte de a merge în Egipt.

De la exod la Solomon

Următorul stadiu este simplu. Biblia ne spune simplu în 1 Regi 6:1 că, de la exod până la cel de-al patrulea an al lui Solomon, au trecut 480 de ani. Solomon a domnit 40 de ani, astfel că de la exod la sfârșitul domniei lui au fost 516 ani.

De la Roboam la captivitatea babiloniană

După moartea lui Solomon, împărăția a fost divizată în cea de nord, sub conducerea lui Ieroboam, și cea de sud (Iuda), sub conducerea lui Roboam. Detalii despre aceste împărății ni sunt oferite în cartea Regilor, iar timpul total al domniei regilor lui Iuda este de 393,5 ani. Însă, atunci când comparăm regii celor două regate, apar multe discrepante. Edwin Thiele, un erudit adventist, a făcut un studiu foarte atent al cronologiei acestor regi și a descoperit că, în unele cazuri, un rege a domnit câteva luni împreună cu fiul său. Atunci când aceste perioade sunt scăzute, ajungem la o perioadă de 344,5 ani. Astfel, ajungem la captivitatea babiloniană.

De la captivitatea babiloniană la anul 1

Această ultimă captivitate a avut loc în anul 586, o dată foarte bine stabilită din punct de vedere istoric. Așadar, știm că din acel timp până în anul 1 după Hristos, au trecut 586 de ani și evident, de atunci până astăzi au trecut 2005 ani (considerând data la care a fost scris articolul – n.t.). Atunci când toate aceste secțiuni sunt însumate, ajungem la cifra de 5998,5 ani, ceea ce sugerează că mai sunt 11,5 ani până la semnul celor 6000 de ani.

David Clayton, Iulie 2005

Trinitatea și bazele credinței creștine

Trinitatea este privită de preinșii creștini tradiționali ca fiind doctrina centrală a credinței creștine. Cu toate că este îmbrățișată de majoritatea preinșilor creștini, doctrina este în general considerată o taină într-o asemenea măsură încât mulți dintre cei care o susțin nici nu se aventurează să caute o definiție inteligibilă pentru ea, cu atât mai mult să-i investigheze sau să-i analizeze coerența sau alte implicații pe care le poate crea.

Dicționarul „Webster’s” definește Trinitatea astfel: „(a) O personalitate consubstanțială întreită care există într-o ființă sau substanță divină. (b) Unitatea unui singur Dumnezeu: a Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt, ca trei persoane infinite”. O definiție asemănătoare ne este oferită și în Dicționarul Practic Catolic, de către J. C. Pegis: „Unul și același Dumnezeu în trei persoane divine, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Sunt trei persoane distincte care sunt un singur Dumnezeu”.

În concordanță cu dezvoltarea istorică a doctrinei, și așa cum reiese din definițiile de mai sus, doctrina declară că există trei persoane distincte care au aceeași substanță și care constituie o singură ființă. Această ființă compusă este considerată ca fiind Dumnezeul creștinismului. Grafic, Trinitatea a fost reprezentată ca un cap cu trei fețe sau ca trei capete unite într-un singur trup. O altă reprezentare o constituie un triunghi echilateral în care fiecare dintre cele trei laturi reprezintă un membru al Trinității.

Varietele reprezentări încearcă să descrie un concept al unității substanțiale, făcând astfel din trei personalități o singură ființă mai degrabă decât trei ființe. Acest concept al unității substanței constituie fundamentul pe care a fost formulată doctrina. Formularea doctrinei a generat în secolul al patrulea o controversă între Arius, un prezbiter din biserica Baucalis din Alexandria – Egipt – și Alexandru, un episcop din Alexandria.

Arius a afirmat că Isus Hristos, Fiul, era dintr-o substanță asemănătoare (în grecește „homoiousion”) cu Tatăl, în timp ce Alexandru susținea că Fiul era din aceeași substanță (în grecește „homoousion”) cu Tatăl. Rezoluția disputei a fost formulată de un conciliu de 318 episcopi convocat la Nicea de către împăratul roman Constantin în anul 325, care l-a condamnat pe Arius și a acceptat ideea că Fiul este de aceeași substanță cu Tatăl.

Conceptul identității substanței a fost mai târziu aplicat și Spiritului Sfânt de către Atanasie în cadrul unui conciliu din Constantinopol, în anul 381, declarând că Spiritul Sfânt trebuie venerat în aceeași măsură cu Tatăl și cu Fiul. S-a mai afirmat de asemenea și că Fiul a fost născut din Tatăl printr-o generare veșnică, un proces continuu care nu are nici început și nici sfârșit, de vreme ce Fiul nu este despărțit de Tatăl, ci împreună constituie o singură ființă. Cavalerii romano-catolici ai lui Columb au declarat: „Crezul creștin este că Hristosul din istorie este Fiul lui Dumnezeu, veșnic născut printr-o acțiune neîntreruptă din Tatăl...” („Spune-ne despre Dumnezeu... Cine este El?”, pagina 30).

O cercetare a chestiunilor care au dat naștere formulării doctrinei Trinității, indică în mod clar că doctrina a fost formulată pe baza unei speculații intelectuale și nu prin revelație divină. Cu adevărat, Biblia păstrează o deplină tăcere în ceea ce privește substanța Tatălui și a Fiului dinainte de întrupare. Mai mult decât atât, nici unul dintre apostoli sau dintre profeți nu au făcut nici măcar o aluzie la venerarea Spiritului Sfânt sau să sugereze vreo idee despre natura vreunui proces prin care Fiul a fost născut. Trinitatea este într-adevăr o taină, dar departe de a fi una divină; este una făcută de om, obscură și confuză.

Nu de la apostoli

Oficialii romano-catolici sunt cel puțin sinceri admitând că doctrina Trinității nu a fost bazată pe Scriptură, așa cum au declarat: „Opozanții noștri (protestanții) pretind uneori că nici un crez nu ar trebui acceptat ca doctrină dacă nu este în mod explicit afirmat în Scriptură... Dar bisericile protestante au acceptat ele însele asemenea dogme ca Trinitatea, pentru care nu există nici o autoritate în Evanghelii...” („Life” 30 Octombrie 1950).

Este semnificativ faptul că reprezentările în imagini ale așa-numitei Trinități creștine sunt izbitor de asemănătoare cu zeitățile păgâne care au existat cu secole înaintea fondării bisericii creștine și care nu au avut nici un echivalent în experiența religioasă a iudeilor. Motivul pentru aceasta este faptul că pretinsul creștinism popular a fost clădit pe temelia creștinismului imperial al Imperiului Roman, care s-a dezvoltat pe baza amestecului creștinismului cu experiența foștilor păgâni convertiți. Acest lucru este evident în conceptul Trinității, în care terminologia biblice corecte ca „un Dumnezeu” și „singurul Fiul născut” sunt folosite pentru a dovedi idei păgâne

false, nebiblice.

Acel creștinism care a purtat cu sine un iz apostolic, nu s-a potrivit în orașele pompoase ale Imperiului Roman sau în nici unul dintre conciliile bisericii. Motivul pentru aceasta trebuie găsit într-o ură groaznică pe care autoritățile romane au dezvoltat-o față de evrei. Ne putem aminti faptul că toți apostolii erau evrei și membrii fondatori ai bisericii creștine erau de asemenea evrei. Evreii creștini au constituit o sectă numită „nazarineni” (apostolul Pavel era numit conducătorul de seamă al nazarinenilor – Fapte 24:5 – datorită faptului că Isus a fost din Nazaret).

Datorită încercării iudeilor care nu erau creștini de a se elibera de sub romani, Ierusalimul a fost distrus de către romani în anul 70. Iudeii creștini au scăpat dezastrului, fugind într-o localitate din Siria, numită Pella (una dintre cele zece cetăți care sunt numite în Biblie, Decapolis).

Pella și Antiohia (locul în care creștinii au fost pentru prima dată numiți „creștini” – Fapte 11:26), ambele aflate în Siria, au devenit centrele principale ale credinței apostolice după distrugerea Ierusalimului până în anul 370. Despre acești evrei creștini, enciclopedia „Britannica” afirmă: „Nazarinenii, o sectă obscură de evrei creștini, au existat în vremea lui Epifaneus (370) în Coele – Siria, Decapolis (Pella) și Basanitis (Cocabe). Potrivit autorității respective, ei au ajuns în Pella când evreii creștini au fugit din Ierusalim, chiar înainte de asediul din anul 70; el îi caracterizează nici mai mult, nici mai puțin ca fiind pur și simplu evrei, dar adaugă faptul că ei au recunoscut noul legământ ca și pe cel vechi, credeau în înviere și într-un singur Dumnezeu și în Fiul Său, Isus Hristos... Ieronim (ep. 79 către Augustin) afirmă faptul că ei credeau în Hristos, Fiul lui Dumnezeu, născut din fecioara Maria, care a suferit sub Pilat din Pont și care a înviat, dar adaugă faptul că ‚dorind să fie atât evrei cât și creștini, ei nu erau nici una nici alta’. Ei au folosit versiunea aramaică a Evangheliei după Matei care era numită Evanghelia către evrei, dar, în timp ce aveau cât de mult posibil la crezul mozaic în ceea ce privește ... Sabatele, hrana, nu au refuzat să recunoască autoritatea apostolică a lui Pavel sau drepturile creștinilor (dintre neamuri)” (Enciclopedia „Britannica” Ediția a 11-a, vol. 19).

Pentru cei care au citit cartea Faptelor Apostolilor, nu este dificil să identifice caracteristicile nazarinenilor, descrise mai sus, cu biserica apostolică. Este demn de remarcat faptul că, descrierea lui Ieronim reflectă o atitudine care s-a dezvoltat printre preșșii creștini, care căutau să disocieze creștinismul de orice legătură cu evreii.

Între timp, rebeliunea larg răspândită a evreilor care nu erau creștini împotriva romanilor în 135, a oferit din nou ocazia romanilor sub împăratul Adrian să ștergă Ierusalimul de pe suprafața pământului, să-i schimbe numele în Aelia și să le interzică acestor creștini dintre neamuri să aibă vreun conducător dintre evrei. Astfel, atunci când a fost convocat Conciliul de la Nicea, creștinii dintre neamuri se depărtaseră de frații lor evrei, unindu-se cu autoritățile Imperiului Roman și capitulând în fața obiceiurilor păgâne, cu care erau foarte familiarizați, pentru a evita a fi categorisiți ca evrei. Astfel, creștinismul apostolic a continuat să existe în obscuritate, fiind ținut la distanță de o astfel de filozofie ca doctrina Trinității.

O problemă fundamentală

Problema fundamentală a doctrinei Trinității în toate variațiile sale este aceea că neagă sau confundă realitatea lui Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Această realitate reprezintă adevărul central pe care Hristos a spus că biserica Sa trebuie clădită. (Matei 16:16-18). A înlătura sau a modifica acest adevăr și a-l înlocui cu conceptul păgân al unei Trinități ca doctrină centrală a creștinismului, nu poate avea drept consecință decât să submineze adevărata Evanghelie a mântuirii și să stabilească o credință falsă care nu se poate adresa rațiunii.

Evanghelia este o istorie care demonstrează prețul păcii veritabile. Dumnezeu l-ar fi putut distruge pe Satan înainte ca rebeliunea și minciunile sale împotriva guvernării Lui să fie dovedite ca nefondate, dar întregul univers ar fi strigat: „Incorect!”. Semințele lipsei de încredere care au fost insinuate de Satan (numit atunci „Lucifer”), mai întâi în cer, printre îngeri și apoi în inimile primilor noștri părinți (Adam și Eva), pot fi dezrădăcinate numai printr-un proces al dreptății care nu numai că trebuie urmat, dar trebuie manifestat și perfect înțeles de toți.

Costul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru derularea acestui proces este nemăsurabil, implicând chiar moartea infamă a singurului Său Fiu născut. Isus Hristos, ca un Fiu binevoitor și supus, fiind imaginea fidelă a persoanei Tatălui Său, a demonstrat pe pământ caracterul virtuos al Tatălui și a făcut ca întregul univers să vadă răutatea Diavolului față de Dumnezeu prin faptul că a îndurat veninul răului chiar și până la moarte. Dumnezeu Însuși, fiind Sursa ultimă și Susținătorul tuturor lucrurilor nu ar fi putut muri, căci tot universul ar fi încetat să mai existe. Despre Tatăl, Scriptura afirmă:

„...care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea...” 1 Timotei 6:15, 16.

„...totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi...” 1 Corinteni 8:6.

Cu toate că Tatăl nu putea să moară, prin puterea Sa divină, singurul Său Fiu născut și iubit Se putea manifesta într-o formă prin care putea să moară și prin care a și murit. Nimeni nu-și poate imagina ce s-a petrecut în inima lui Dumnezeu, a Tatălui plin de dragoste, care iubește mult mai mult decât orice altă ființă, atunci când a privit agonia Fiului Său, a singurului Său Fiu născut, atunci când Isus, în slăbiciunea trupului omenesc a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Matei 27:46. Acesta a fost prețul plătit pentru a asigura pacea veșnică a întregului univers. Argumentul Calvarului este profund. El demonstrează enormitatea păcatului (faptul că păcatul conduce în final la distrugerea a tot ceea ce este bun.) și neegalata dragoste a lui Dumnezeu, chiar și pentru o rasă de rebeli.

Explicându-Și misiunea, Isus a spus: „Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis”. Ioan 8:42. Împlinind voia Tatălui, Isus a fost cu atât mai mult îndrăgit de Dumnezeu. Isus a spus: „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau”. Ioan 10:17. Astfel, Dumnezeu nu numai că L-a înviat (Fapte 5:30, 31) și „L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume” (Filipeni 2:9), dar „toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl”. Ioan 5:22, 23.

Evanghelia trebuie să arate lumii dovada irefutabilă a dragostei, răbdării, altruismului și dreptății divine. Însă, prin astfel de idei distorsionate asemenea doctrinei Trinității, Satan caută să ascundă adevărul. Dar tuturor ne-a fost dată asigurarea că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”. Matei 24:14. Dar, înainte, Evanghelia va fi curățată de toate impuritățile pentru a străluci cu o claritate neumbrită, demonstrând că păcatul este fără scuză, înlăturând astfel orice posibilitate a reparației răului, după ce acestuia i se va pune capăt.

Colin Gyles, Iunie 2002

